Р Е Ш Е Н И Е
№ 2419

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 47 състав,** в публично заседание на 18.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **11753** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 233 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на С. Б. В. срещу ЗАПОВЕД рег. № 3 – 429 от 15.11.2013 г. на Началника на 04 РУП – СДВР, с което на В. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година.

По изложените в жалбата съображения за допуснати съществени процесуални нарушения в производството по установяване на извършеното нарушение, както и за материална незаконосъобразност – се моли заповедта да бъде отменена. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Й..

Ответната страна, чрез юрк.П., оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Излага съображенията, че оспорената заповед е постановена от компетентен орган, в производство без допуснати процесуални нарушения, при съобразяване с изискванията на чл.225 и чл.229 от ЗМВР, както и чл.246 от ППЗМВР вкл. при правилно посочване на нарушената материално-правна разпоредба. По същество се пледира, че от събраните по делото доказателства се установява доказаност на нарушението.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е в срок, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Оспорва се индивидуален административен акт Заповед № 3 – 429 / 15.11.2013 г. на

Началника на 04 РУП – СДВР. По делото не е спорно, че към момента на издаване на акта – предмет на настоящото производство, С. В. е заемала длъжността полицай към 04 РУП – СДВР от група ООР на сектор ОП. Не е спорно, че към визирания в заповедта момент тя е изпълнявала служебните си задължения като П.. За това обстоятелство е представено заверено копие от ежедневна ведомост, като В. е положила своя подпис лично под проведения й инструктаж. С. В. и св. А. В. са били назначени като ПП 104/3 за времето от 19.00ч. на 21.08.2013г. до 07.00 ч. на 22.08.2013г.. Около 04.40ч. в [населено място], в близост до [жилищен адрес] двамата изпълняват заповед да запазят местопроизшествието като охраняват лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] /с разбита ключалка/, когато две неизвестни лица след като са се приближили до автомобила незабелязано влизат във същия и го запалват. В. и В. правят опит да ги спрат, но не успяват, при което автомобилът е отнет противозаконно.

Следва да се има предвид, че в жалбата се твърди, че обжалваната заповед е издадена в нарушение на чл.246 от ППЗМВР, тъй като липсва ясно посочване на фактическите и правните основания за издаване на акта. Твърди се, че цитираните в административния акт чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР и чл. 227, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР не съдържат посочване на алтернативите. Излагат се съображения, че в справката, която е в основата на заповедта за налагане на наказанието, няма никакви твърдения за нарушение на чл. 60, ал. 1, т. 1 от Инструкция № I з – 633 /13 г. на Министъра на вътрешните работи. На следващо място е посочено, че е пропуснат срокът по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Според жалбоподателя не са спазени изискванията на чл. 229, ал. 3 и чл. 230, ал. 3 от ЗМВР като не била разкрита обективната истина по случая. Не е взета предвид вината на служителя, както и цялостното й поведение по време на службата. Пледира се и за нарушение на целта на закона.

На първо място, съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен административен орган. Не се спори, че компетентен да наложи дисциплинарното наказание „порицание“ е Началникът на 04 РУП – СДВР, което и съгласно чл.228, т. 3 от ЗМВР, вр. чл.186, ал. 1 от ЗМВР.

На следващо място, заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма. Административният акт съдържа реквизитите, установени за този вид актове в ППЗМВР. Съгласно чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Всички тези реквизити се съдържат в обжалваната заповед.

Налице е обаче съществено нарушение на процесуалните правила. Допуснато е нарушение на нормата, която установява задължение дисциплинарно–наказващият орган да приеме писмените обяснения, които са дадени от лицето, срещу което се води дисциплинарно производство, по повод на конкретно установени нарушения. Тези обяснения са дадени от В. два дни след събитието на дата 23.08.2013г./л.15/ и въпреки, че не е посочено пред кого точно са дадени писмените обяснения върху тях има резолюция на Началник на 04 РУП – СДВР Б.. Това което е съществено нарушение обаче е фактът, че справката посочена в Заповедта за налагана на дисциплинарно наказание е от дата 28.10.2013г./л.8/, което означава, че на лицето В.

не е дадена възможност да даде обяснения по конкретно установените от комисията нарушения, които са били изложени в справката. Правото да се дадат обяснения не е формално, тъй като целта му е да се изясни обективната истина. На практика в дадените обяснения В. е разказала какво се е случило според нея, но тези обяснения имат характер на докладна записка. Предвид това, че същите са депозирани два месеца преди справката –се установява, че жалбоподателката не е имала възможност да се запознае с фактическите и правните изводи на комисията и евентуално да ги обори. Същите са почивали на показанията, снети от полицейски инспектор С. С., полицая Ал. В., полицая Т. Т., гл.инспектор М., гл.полицай Х. И., полицая В., П. и Й.. Това е нарушило правото й на защита. Следва да се допълни, че изискването на чл.229, ал. 1 ЗМВР е императивно и е свързано с правото на служителя да се защити, като законодателят не посочва в кой точно момент от дисциплинарното производство трябва да се изискат обясненията, но идеята е непосредствено преди да бъде наложено наказанието, когато са събрани всичките доказателства, които обуславят извършено нарушение, съответно за да може служителят да се защити чрез обяснения, възражения и представяне на доказателства във връзка с това нарушение, за което се провежда дисциплинарното производство.

На следващо място, в заповедта не са изложени мотиви относно продължителността на наложеното наказание „порицание“. Наказанието е наложено за срок от една година, като това е максималният срок, предвиден за този вид наказание. Не е посочено обаче защо се налага наказанието в неговия максимум, а не при минимума, който е шест месеца. Липсват каквито и да било мотиви кои са обстоятелствата, които отегчават дисциплинарната отговорност на нарушителя. Липсва оценка кои са основанията, които смекчават дисциплинарната отговорност на В.. От разпита на свидетеля В. в съдебното заседание –се установява, че В. е положила усилия да възпре крадците. Безспорно същите са проявили, освен особена дързост да се върнат отново на местопроизшествието, то и са съумели буквално под погледа на полицаите да отнемат МПС-то. Анализ на тези обстоятелства обаче няма. Всичко посочено дотук води до извод, че е нарушена процесуалната норма на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР, която повелява, че при определяне вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата.

Налице е и нарушение на материалния закон. Не е установено по безспорен начин какви са били нарушенията на полицай В.. Оттам това е довело и до порок относно тяхната правна квалификация. Анализът на обжалваната заповед води до извод, че в нея са визирани две нарушения. Първото е, че В. е допуснала нарушение на служебната дисциплина, като е стояла до лек автомобил БМВ Х 5 на разстояние от 7–8 метра. На второ място се сочи, че е нарушила нормата на чл.60, ал.1, т.1 от Инструкция I з – 633/ 2013 г. за патрулнопостовата дейност, изразяващо се в това, че В. не е уведомила своевременно ОДЧ за промяната на оперативната обстановка. Следователно видно е, че са дефинирани две деяния, а има наложено едно общо наказание, което също е процесуално нарушение вкл. и предвид това, че лицето може да не оспорва едното от тях. Частично общите факти не дават право на органа да налага едно наказание.

По отношение на първото нарушение – местоположението на полицай В. – не се установи по безспорен начин, че същата е следвало да бъде на по–близко разстояние

до автомобила. Не са представени в хода на съдебното следствие доказателства, че за полицай В. е имало такова задължение напр. конкретен инструктаж. Липсват свидетелски показания, които да удостоверяват, че полицай В. е получила заповед (било и устна) да стои непосредствено до автомобила, който охранява.

По отношение на второто нарушение следва да се посочи, че чл. 60, ал. 1, т. 1 от Инструкцията въвежда изискването нарядите да докладват своевременно за промяна на оперативната обстановка. Понятието своевременно е различно от понятието незабавно. По смисъла на чл. 60, ал. 1, т. 1 от Инструкцията следва да се докладва на ОДЧ в зависимост от конкретните обстоятелства и обстановка, а не непременно незабавно. Установено е, че в 4.49ч. по телефон е проведен разговор между ОДЧ и жалбоподателката. Това е видно от представената справка на л. 37 от делото. Следва да се има предвид, че В. се е опитвала да прекъсне извършването на престъплението, видно от свидетелските показания, както и същата веднага след това е позвънила на ОДЧ, но не е успяла да се свърже първоначално. С оглед изложеното – се приема, че ответната страна – административно – наказващ орган не е провел пълно и насрещно доказване по отношение на нарушението, визирано в чл.60, ал. 1, т. 1 от Инструкция I з – 633 / 2013 г. за П.. От друга страна трябва да се има предвид, че съставомерността на деянието следва да бъде доказана, както от обективна така и от субективна страна и доколкото липсват убедителни доказателства както за обективната, така и за субективната съставомерност на нарушението – то това означава, че с издадената заповед е нарушена и целта на закона. Целта на дисциплинарната отговорност по ЗМВР е всяко дисциплинарно наказание да бъде наложено по отношение на действително осъществено дисциплинарно нарушение, което е установено по предвидената в закона и императивна по своята същност процедура.

Съдът не споделя доводите на защитата, че са посочени разпоредбите на чл.224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР и чл. 227, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР без да се конкретизира алтернативите и това е засегнало правото на защита на лицето. В действителност в чл.224, ал.2, т.1 от ЗМВР има две предложения първото от което е свързано с неизпълнение на разпоредбите на закона или подзаконови актове, а второто с неизпълнение на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители. Видно от справката първото нарушение е свързано със неизпълнение на заповед, а второ деяние с неизпълнение на инструкцията. Тези обаче факти, както се обсъди - не са били сведени до знанието на В. преди налагане на наказанието и същата по отношение на тях не е давала обяснения.

Също така следва да се посочи, че не се споделят и доводите, че е нарушена нормата на чл. 225 от ЗМВР, която визира сроковете за налагане на дисциплинарни наказания, доколкото се установява, че е спазен двумесечният срок за налагане на наказание, считано от дата на откриване на нарушението.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени поисканите и действително направени разноски по делото, които възлизат в общ размер на 410 лева, от които 10 лева - внесена държавна такса за образуване на дело и 400 лева уговорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение по Договор за правна защита и съдействие, приложен по делото.

ВОДИМ от горното СЪДЪТ и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК

РЕШИ:

По жалба на С. Б. В. – адрес [населено място], [улица].

ОТМЕНЯ като процесуално незаконосъобразна Заповед № 3 – 429 / 15.11.2013 г. на Началника на 04 РУП – СДВР за налагане на дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от една година.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на жалбоподателката направените по делото разноски в размер на 410лв..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ.

Преписи на страните.

Съдия: